

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vera Sapientia

**Pinamonti, Giovanni Pietro
Segneri, Paolo**

Coloniae, Anno M.D.CCVI.

VD18 12664146

Deinceps igitur non comittendum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50782](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50782)

am servata proportione, quæ ex solis naturæ humanæ viribus, reperiri debebat, debitum inter, & satisfactionem. Quod si ità est, quis unquam cogitatione exhauriet abyssum illam pœnarum, quis fundum attinget amarissimi hujus dolorum Oceani? id sanè certum est, atque indubitatum, non suffecturam fuisse, citra grandemiraculum; tam immanibus tormentis Christi servatoris vitam, sed idem ille Deus, qui toties patrat prodigia, nè fideles sui cogantur pati, eadem in semetipso tunc iteravit, ut pati posset omni humanâ fide majora,

PUNCTUM III.

Quid ex prædictis sequatur.

Peccata nostra ipse pertulit in Corpore suo, ut peccatis morcui justitia vivamus. 1. Petri 2. 24.

III. **I**Tà ratiocinare: si peccatum foret malum tantùm imaginari-
um.

um, si jocus & sarcasmus trivialis, tantòne nisu, divina Numinis sapientia, ad illius destructionem fuisset allaboratura, ut plecteret illud tam rigidè, non solùm in eo, qui commisit, sed in ipsa filii sui unigeniti innocentia, qui pœnam illius luit pro aliis? certum est atque indubitatum, divinam justitiam luculentiùs demonstrasse rigorem suum orbi, unico flagelli ictu, sanctissimo Servatoris Corpori inflicto, quàm si in frustra comminuisset stellas omnes, evertisset elementa, homines omnes & angelos deturbasset in infernum; minima quippe pœna Dei-Hominis, comparari non potest ruinæ omnium simul rerum creatarum. Quid porrò erit, non levem ictum unicum infligere, sed toti ignominiarum ac tormentorum Oceano immergere vitam Dei-Hominis? O! quantum igitur diversa est apud cœlites peccati æstimatio, ab ea, quæ fit à nobis in patria ista ignorantia ac tenebrarum! quàm longè alia est divinæ justitiæ trutina, quæ tamen nec falli

falli potest, nec fallere! Secundùm hæc perpende animò duas summi momenti veritates, quarum prima est: quoties peccas post Christi mortem, festinare te rursus, ad eum de novo affigendum cruci; nec mirère; non mea hæc est, sed Spiritûs sancti sententia; rationem accipe, quia talem scilicet repetis Dei offensam, cui compensandæ ex rigore justitiæ, minor non sufficit satisfactio, quàm quæ in monte Calvariæ ipsâ Dei morte exacta est. Unde in tuo corde, mi homo, peccatis commaculato reperit Christus flagella sua, reperit spinas, clavos, proditiones, insultationes, accusationes, condemnationem, ipsam denique crucem reperit. Altera veritas est: quod peccando, vires salutiferæ Christi mortis, quantum in te est, infringas, & ipse obites, quò minùs salutis tuæ effectum sortiatur opus illud, omnium, quæ omnipotens Dei caritas æterno tuo bono destinare potuit, maximum; præstantissimùmque. Poterat hæc consideratio, Christo è cruce pendenti, pellicere ex imo corde

de

de amarissimas lacrymas, cum videret mortem suam, omnium saluti de se abundantissime suffecturam, tam paucis fore proficuum; & peccatum insuper, tantis à se laboribus ac impendiis exagitatum, invenire adhuc refugium in cordibus tot peccatorum, qui culpâ suâ absque fructu prodigant arrham illam paradisi.

ORATIO,

SI unquam aliàs, nunc certè tempus est exhibendi te mihi Deum misericordiæ ac benignitatis, Jesu mi amantissime, Conditor ac Redemptor, atque omne bonum meum. Ecce! monstrum ingritudinis ac perfidiæ, sistit se divino conspectui tuo. Quid facere poteris amplius in gratiam mei, quàm mori in cruce? poterisne majori pretio regnum tuum ac potestatem mercari, quàm quo salutem meam redemisti? quid dixerint Seraphini, cum Deum viderent, inter duos latrones cruci affixum? mori Deum, & mori quidem

C

in

inter tormenta tam immania ; inter
opprobria tam nefanda, fluctibus do-
loris obrutum decumanis ? nunquid
par erat ; ut excellæ illæ mentes, attoni-
tæ obstupescerent tam in expectato
charitatis excessu , cuius capax non
erat cor aliud, quàm divinum ? Sed eni-
nova admirandi materies ! en prodi-
gium ingritudinis , supra bonitatis
excessum, novum atque insolens ! post
tot perpeffiones , post tantum sangui-
nis prodigè effusum , quos fructus
refers mi Deus ? nondum expugnare
potuisti ingratum hoc cor meum ?
Vah ! propudium meum & dedecus
abominandum ! post mortem mei
causâ exantlatam , potui contemnere
te, potui renovare vulnera tua, novis-
que sceleribus tuum conculcare san-
guinem ? Ah ! ut nunc saltèm parem in-
gritudini meæ sentirem dolorem,
ut pœnitentiam saltèm pro amore, pro
sanguine lacrymas redderem ! sed &
istic deficio miser , neque aliud mihi
restat , quàm ut ad te confugiam mi
Deus ! & desiderem hunc dolorem, &

Consideratio V. 51

ex toto corde flagitem. Vides domine,
& scis, me hunc non mereri, sed & scis,
consequi me eum non posse absque te;
ex me cadere possum, at non resurge-
re; averti à te, sed non redire ad te;
peccare, sed non pœnitere. Tu Ama-
tor animæ hujus fidelissimè, reliquis
miserationibus tuis etiam hanc adde,
ut operi manuum tuarum porrigas
dexteram, mèque miserum subleves
atque sustentas; ego amori tuo victas
do manus, æstimo & amo te super o-
mne bonum, & propter hunc solum a-
morem tui, abominor peccatum super
omne malum, detestor illud, & exe-
cutor, velut causam perpeffionum tua-
rum, tuæque mortis unicam origi-
nem. Patrocinentur jam mihi vulnera
illa, pro mea salute patientia, impe-
trant mihi misericordiam, gratiamque
abundantem, ut moriar pri-
ùs, quàm te rursus of-
fendam, Amen.